

Osud ji zavedl do minulosti.
Srdce ji možná přiměje zůstat.

PROROCŤVÍ PADAJÍCÍ HVEZDY

PROROCŤVÍ
PADAJÍCÍ
HVĚZDY

RACHAEL CRAW

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

Pro citaci z tragédie *Macbeth* Williama Shakespeara na straně 89
byl použit překlad Martina Hilského.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

THE LOST SAINT copyright © 2025 by Rachael Crow. All rights reserved.

Cover design © Marcus Pallas

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Michaela Martinová, 2026

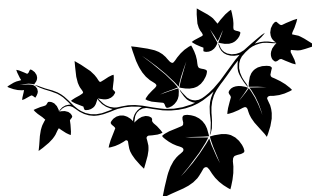
ISBN 978-80-271-6110-2

Mému tátovi, Tonymu Gordmanovi

KAPITOLA PRVNÍ

Pozoroval ji. Ana na sobě cítila jeho pohled, ale polkla knedlík v krku a dělala, že jí to je jedno. Dřepěla v mělčině na okraji řeky Namen a vysoké brodicí holínky se jí pod koleny shrnovaly, zatímco připevňovala nádobku na vzorky na konec teleskopické tyče. Vzhlédla a rychle vyslala modlitbu ke svaté Ansel.

Koneckonců, tohle byla její řeka. Sotva existovalo lepší místo, kde požádat o pomoc. I když pochybovala, že by se světice, která rozdělila řeku, aby zachránila svůj lid, nějak zvlášť zajímala o zlomená srdce. Nebo o neúspěšnou studentku, co se snaží vyhrát pivo zdarma v každodenní soutěži svého průvodce.

Zamrkala na jasnou modrou oblohu, klenoucí se vysoko nad lesem. Přímou uprostřed se rýsovala malá rudá šmouha jako obočí načrtnuté vybledlou červenou křídou.

Kometa.

Prvních pět minut vzrušující. Po týdně nudná.

Staří lidé věřili, že komety jsou znamením pohromy nebo blížící se zkázy. Podle Any však přišlo varování příliš pozdě. Pohroma už ji dávno postihla – úroda nevzešla, vyhlídky se rozplynuly. Od děkana nepřišla žádná zpráva ohledně její žádosti o výjimku poté, co v jediný den zmeškala dvě zkoušky a nestihla odevzdat poslední seminární práci. Její místo v divadelním programu na londýnské

Queen Mary University bylo ztraceno. A máma zuřila, že *promarnila takovou příležitost kvůli klukovi*.

Starosti ji pálily v hrudi jako žhavý kámen. Zhluboka se nadechla a snažila se ten pocit potlačit. *Zůstaň v přítomném okamžiku*. Aspoň že jí nad hlavou svítilo slunce a slibovalo horké odpoledne. Přála si, aby se mohla opravdu uvolnit a užít si ho, jenže Stefan stál na břehu a upřeně ji pozoroval. A nemyslel si o ní nic dobrého, což poznala podle jeho otráveného povzdechu. Zaskřípala zubama.

Ana pivo nesnášela, ale odmítala mu dopřát to zadostiučinění, že pokazí jejich šanci na výhru. Pevně sevřela páčku a vysunula tyč nad hladinu. Rychlé ponoření a vytáhla nádobku z ledového proudu. Ranní světlo se lámalo v žilkách křemene ponořených skal a oslňovalo ji. Zamotala se jí hlava a zavrávala.

„Opatrně!“ zavolal Stefan.

Otočila tyč tak prudce, až voda vyšpláchla na jeho tenisky. Ustoupil a na čele se mu objevila vráska. Aně se stáhl žaludek. Popadl nádobku dřív, než stačila napáchat další škodu, a ona uvolnila páčku, ale neomluvila se.

Gwen je pozorovala ze svého místa na kamenech, protože blátivý břeh byl pro její protézu příliš kluzký. Včera už Anu dvakrát štouchla a pošeptala jí, že je „trochu podrážděná“ nebo že se „trochu moc snaží“. Ta vzpomínka jí vehnala horko do tváří.

Napětí mezi Anou a Stefanem zamořovalo atmosféru a kazilo každé jejich setkání. Zatímco on se choval chladně a odtažitě, ona byla protivná a přecitlivělá. Nemohla si pomoci, ale v každém slově, pohledu nebo gestu hledala skrytý význam, jako by si potřebovala vést skóre. Jako by mu nemohla dovolit vyhrát.

Což bylo směšné. Vyhrál už před více než dvěma měsíci, když řekl: „Tohle. My dva. Nefunguje to. Aspoň pro mě ne. Už ne.“ A vykašlal se na ni. Dva dny před zkouškami.

Ponořil testovací proužek do vody. „Tak tentokrát.“

Ana vytáhla kontrolní proužek ze sady jejich průvodce a porovnála ho s právě namočeným vzorkem. „Žádné známky bakterií ani znečištění a pH vypadá... skoro dokonale.“

„Nic jako dokonalost neexistuje,“ namítl Stefan.

Gwen vzhledla ze svého místa, kde seděla s deskami na kolenou a shromažďovala data pro jejich tým. „Slzy svaté Ansel, zlato.“

Stefan jí věnoval přezíravý pohled. „Je to sladká voda z přírodního pramene napájeného z nitra horského ledovce. Samozřejmě že je čistá. A ne proto, že nějaká středověká fantastka s božským komplexem ronila nad vodou slzy.“

„Zato ty v sobě nemáš ani špetku fantazie, Stefe,“ poznamenala Ana. Chtěla to říct žertem, ale znělo to rozzlobeně.

Otočil se k ní zády a podal proužek Gwen. „Pořád lepší než žvanit něco o zázračných slzách.“

Gwen se na ni nejistě podívala a Ana se kousla do rtu. Všichni tři se na týdenní letní výpravu přihlásili už před půl rokem. Tentokrát byla ještě láska velkolepá a budoucnost zářila příslibem možností. Poslední velká jízda pro většinu jejich maturitního ročníku z hamburské Brightwater International School. Jen pár hodin jízdy z Hamburku do malebné středověké vesnice Tauber, šest nocí ve vyhlášeném hostelu *Heilige Preisen*, což se dalo přeložit jako chvála svatým, nejzaplivanějším ubytování pro batůžkáře v Tauberu.

Cestovní kancelář byla levná a nabízela zábavné zájezdy, což většině třídy vyhovovalo. Balíček sliboval ochutnávky piva, prohlídky historických památek, jako jsou hrady, kláštery a podobně, termální prameny a sérii každodenních výzev, někdy trochu potrhých, jindy lehce vzdělávacích, s možností vyhrát ceny spojené s pivem. A aby toho nebylo málo, týden měla zakončit pořádná

pařba s ohňostrojem, táboráky, food trucky a živými kapelami na Tauberském festivalu slunovratu.

Nikdo však nepočítal s tím, že se Stefan a Ana rozejdou těsně před maturitou. Kvůli kombinaci nevratných jízdenek, Stefanovy neochoty přiznat vinu a Aniny spalující pýchy nakonec cestu nezrušil ani jeden z nich. A tak museli každý den výletu protřpět týmové aktivity společně.

Nikdo si s nimi nechtěl vyměnit místo. Nikdo je nezachránil.

Ana měla jediný plán, jak přežít – zachovat si důstojnost tím, že bude předstírat lhostejnost. Možná přišla o své místo v divadelním programu, ale byla dobrá herečka a do konce týdne měla v plánu stát se mistrem svého zatraceného řemesla.

„A vidíš to,“ prohlásila Gwen a dloubla Stefana špičkou boty, „přesto jsi tady, v zemi svaté Ansel, v předvečer letního slunovratu, s nebem plným znamení a zázraků.“

Stefan se zamračil na mezeru v korunách stromů, kde rezavě červený ocas komety jako by zamrzl na obloze. Už několik dní sledoval její dráhu ve své aplikaci na pozorování hvězd.

„Kometa Eldi není ani znamení, ani zázrak,“ odušil. „Je to páráda, jasně, to se nedá popřít, ale ve výsledku je to jen obrovská koule zaprášeného vesmírného ledu, která oběhne galaxii jednou za sedm set let. Žádné znamení.“

Gwen nakrčila nos. „Nech si svoje zaprášené vesmírné koule a dopřej mi moje nebeské zázraky.“

Zavrtěl hlavou a vyšvihl se na kámen vedle ní. „Dnes večer ji uvidíme líp, pokud zůstane jasno.“

Stefan byl Gwenin bratranec, vysoký, snědý, s pevnýma štíhlýma rukama i nohama a ostře řezanou čelistí. Krátce střižené vlasy měl schované pod značkovou čepicí. Lidé říkali, že vypadá jako model z přehlídkového mola. Hlavně proto, že se málokdy

usmíval a působil znuděně a povýšeně. Ve skutečnosti byl jen plachý... a povýšený. O to víc od chvíle, kdy získal předčasné stipendium na Queen Mary – plně hrazené studium bakalářského oboru biomedicínské inženýrství.

Nemělo by jí na tom záležet – na jeho vzhledu –, ale záleželo. Někde hluboko uvnitř Ana nikdy úplně nevěřila, že by někdo tak krásný jako Stefan mohl skutečně chtít právě ji. A přesto byla celých osm opojných měsíců tou „vyvolenou“.

Gwen byla také krásná. Ne tak jako Stefan, který člověku dával pocit, že by se měl víc snažit, ale takovou tou hřejivou krásou, která lidi přitahovala. Byla drobná, s tmavými kudrnami, světle hnědou pletí a pihami na tváři ve tvaru srdce.

Když se Ana a Gwen potkaly v prvním ročníku na Brightwateru, rychle se spřátelily. Jistě, Ana byla bledá a vytáhlá, ale obě měly pihy, zelené oči, narozeniny tři dny od sebe a překvapivě i stejné kryty na mobil se She-Rou. Milovaly stejné knihy, filmy i hudbu. Skoro jako dvojčata.

Jenže s bratrancem se soutěžit nedalo. Nemohla Gwen jen tak odlákat, udělat z nich „exkluzivní“ dvojku a vyšachovat ho. Ubíjelo ji pomyšlení, že Gwen a Stefan odjedou do Londýna bez ní. Budou bydlet na kolejích Queen Mary *bez ní*.

Kdyby mohli testovacím proužkem prozkoumat Aninu krev, našli by v ní spoustu škodlivin. Hořkost. Závist... Touhu.

To bylo ze všeho nejhorší – ta část, která ji naplňovala sebenezávisti. Nedokázala to vypnout. Touhu po něm. Lásku k němu. Ne že by ta slova někdy vyslovila nahlas. Čekala, až je řekne jako první on. Místo toho jí zlomil srdce a její jedinou útěchou teď bylo, že mu nevložila do rukou moc těch slov a neponížila se ještě víc.

Odhodila holínky na stojan s vybavením a z batohu vytáhla telefon.

„Ztrácíš čas,“ prohlásil Stefan. „Je tu moc silné rušení.“

„Příliš mnoho magie ve vzduchu,“ dodala Gwen a zakmitala oboučím.

Stefan po ní střelil pobaveným pohledem. „Tohle je elektromagnetické rušení. Magie je pro pověřivé vidlačky.“

„Ideální pro studentku dramatu,“ ukázala na Anu.

„Mám rok pauzu,“ držela se Ana své krycí historky.

Gwen ji ignorovala. „Ideální pro někoho, kdo studuje angličtinu jako já.“

„Vidlačky, jak jsem říkal,“ pokýval Stefan hlavou. „Jak vy dvě chcete někdy získat práci, to fakt nechápu.“

Bez tvojí pomoci, pomyslela si Ana, ale kvůli Gwen mlčela. Kromě toho už si od Stefana vyslechla víc než dost jedovatých poznámek o bezcennosti svého budoucího titulu a rozhodně mu nehodlala dát další záminku. Jen by to upozornilo na její naprosté selhání. Nevěděl o zmeškaných zkouškách a Gwen slíbila, že mu to nepoví. Zbytek třídy si myslel, že Ana se slavnostního předávání vysvědčení neúčastnila kvůli chřipce.

„Chytila jsem signál,“ zaradovala se Ana. Kliknutím otevřela fotoaparát a podařilo se jí rychle pořídit pár snímků, než se displej zasekl a zčernal. Svěsila ramena. „Jak máme sbírat důkazy z honby za pokladem, když nemůžeme fotit?“

„A jak máme vyvolat závist, když to nemůžeme postovat?“ Gwen zavrtěla hlavou. „Jestli chceš nějakou trvalou památku, budeš muset požádat Willa, aby tě nakreslil.“ Kývla směrem ke shrbené postavě sedící u paty stromu, jejíž ruka kmitala po skicáku v rozmáchlých obloucích. Will Han se zcela soustředil na práci a jeho oči orámované černou linkou zářily jako lasery.

Ana se k němu otočila zády a zamračila se na Gwen. Byla chyba na něj upozorňovat už na autobusovém nádraží. Vysoký Will se

širokými rameny a vážným výrazem ve tváři si od svých hubených začátků na Brightwateru prošel velkou proměnou. Zesílil, nijaké rysy vystrídala ostře řezaná brada, přibýly svaly i styl. Sbohem, basketbalové kraťasy a dresy, vítejte, manšestrové kalhoty, vintage trička kapel s vestami přes a třesňově červené martensky. Stefan ho nazýval pozérem, což ostatně říkal každému, kdo byl hezčí než on.

Po břehu sestupovala žena s nepoddajnými šedivými vlasy a ve flisové vestě s logem národního parku. Na krku se jí houpala šňůrka s visačkou. „Za dvacet minut začíná další přednáška na mýtině,“ oznámila jim. „Pokud si někdo chce udělat čaj, jsou tam termosky.“

Stefan se ušklíbl. „Přednáška pro studenty umění?“

„Pro všechny,“ odpověděla a rozpažila ruce. „Budeme mluvit o Velké severní čistce a o prvním zaznamenaném zázraku svatě Ansel.“

Průvodkyně zmizela mezi stromy. Ana si přehodila batoh přes rameno a Gwen seskočila z kamene. „Přisvojit si zásluhy za zemětřesení?“ Stefan zavrtěl hlavou. „Pěkná podvodnice, tahle svatá Ansel.“

Železniční pražce zapuštěné do svahu vytvářely mělký amfiteátr s výhledem na údolí Darmish. Sluneční paprsky pronikaly mezi stromy a kreslily ve vzduchu zlaté pruhy. Studenti v úžasu ztichli. Ana si téměř jako ve snách sedla po Gwenině pravici, Stefan nalevo.

Znovu ji to zasáhlo. Takhle to teď chodilo. Gwen uprostřed. V autobuse, u stolu v jídelně hostelu, při chůzi po ulici. Jako nárazník. Aby Anu držela od Stefana dál. V hrudi se jí uvolnilo něco nebezpečného. Zatnula zuby a nadechla se nosem. Nemůže přece vybuchnout kvůli takové hlouposti.

Jedna z průvodkyň vedle ní postavila termosku. Ana sklopila oči a z boční kapsy batohu vytáhla svůj plecháček. Gwen se vytasila s čajovými sáčky z vlastních zásob, mátový pro Stefana, rybízový pro sebe a Anu. Ana přelila sáčky horkou vodou a sevřela hrnek v dlaních, jako by se v něm louhovala spása. Vdechovala stoupající páru, každý nádech ji uklidňoval.

Stefan si povzdechl a opřel se o loket.

„No tak, buď tomu trochu otevřený,“ popíchla ho Gwen.

Stáhl si sluneční brýle níž na nos. „Kdybych začal chrápat, štouchni do mě.“

Ana se usklíbila a vytáhla z batohu kšiltovku, aby si zastínila oči. Popadla list s denní výzvou a propisku. U čtvrtého úkolu bylo místo na citát z přednášky. Potřebovala vyhrát.

Na kamennou dlažbu, která představovala pódium, vstoupila žena středního věku se snědou pletí a dlouhým černým copem. Měla stejnou vestu jako ostatní průvodci, ale její náušnice s peřičky a barevná mušelínová sukně prozrazovaly tvůrčí duši.

„*Guten tag*, studenti. Doufáme, že jste z řeky Namen získali vše, co jste potřebovali.“ Měla silný německý přízvuk a mluvila hlubokým, zvučným hlasem. Mávla rukou směrem ke stromům. „Toto je první z míst spojených se svatou Ansel, kde náhlé a silné zemětřesení vmžiku změnilo tvar svahu i tok řeky.“

Ana přemítala, jestli Stefana zmínka o vědeckém vysvětlení trochu obměkčí, ale raději se nepodívala, zda má stále sevřené rty. Nejspíš se nedá přesvědčit tak snadno.

„Tam, kde dnes sedíte,“ pokračovala průvodkyně, „původně tekla řeka. Mírně zvlněný terén je dnes zarostlý, ale kdybyste začali kopat, brzy byste našli kamenité říční koryto.“

Ana si představila lesní cestu plnou zurčící vody a po zádech jí přeběhl mráz. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb a otočila hlavu.

Will seděl v řadě nad nimi, lokty opřené o kolena, zcela pohlcený vyprávěním průvodkyně. Svaly na jeho předloktích se napjaly, když si propletl prsty, a sluneční světlo se odráželo od černého displeje jeho chytrých hodinek. Zamrkala, aby zahнала podivnou otupělost, a přinutila se posadit rovně.

„Existují různé výklady o *Herren der Säuberung* – pánech čistky,“ řekla průvodkyně. „Někteří se domnívají, že šlo o spojenectví germánských feudálních pánů, kteří chtěli ovládnout úrodná pole Darmlundu a Luftu. Některé méně spolehlivé prameny však zmiňují také stínové hordy a legie mrtvých.“ Amfiteátre se rozlehlo pobavené zahihňání a průvodkyně se spiklenecky usmála.

„Už je to tady,“ zamumlal Stefan.

„Na základě archeologických nálezů je pravděpodobnější, že oblast padla za obět vikingským nájezdníkům. Ať už to bylo jakkoli, Ansel unikla zkáze své vesnice jen s hrstkou přeživších. Podle *Knihy heroldů* Trumana Schreibera šlo o ,ty nejstarší, ty nejmladší a nemocné. Nájezdníci je zahnali až k okraji rozvodněné řeky, kde Ansel v zoufalství skočila do vody. Říká se, že plakala a volala k nebi a živý vítr ji naplnil prorockým vnuknutím. Když znovu nabrala dech, vykřikla slovo *Aperio*, což se volně překládá jako...?“ Odmlčela se a vyzvala studenty, aby se podělili o své znalosti.

„Abrakadabra?“ zamumlal Stefan.

Gwen si odfrkla, ale zvedla ruku. „Otevři‘ nebo ,uvolni cestu‘. Je to rozkaz.“

„Někdo si četl Schreibera,“ odpověděla průvodkyně potěšeně.

Několik studentů z Brightwateru se na Gwen obdivně zadívalo.

Ana vytáhla z kapsy Gwenina batohu barevný letáček. *Příběh svaté Ansel*. Gwen jí ho hned vytrhla z ruky. „Nech mě, ať si užiju chvíli slávy.“

Ana zavrtěla hlavou a Gwen se zasmála.

„Popisuje se tam, že se země otrásla,“ pokračovala průvodkyně se zjevným požitkem. „Pak se otevřela velká rozsedlina, která odklonila tok řeky Namen za prchajícími vesničany a odřízla je od nájezdníků, kteří byli strženi proudem.“

Ansel, uvržená do jakési duchovní extáze, prý nic neviděla ani neslyšela. Ti, kteří přežili, ji posadili na osla a odvezli z vyschlého říčního koryta do Eadinského lesa. „Rozevřela dlaně a ukázala na les kolem nich. „Koncentrace neobvyklých jevů v této oblasti je dobře zdokumentovaná. Nikde se nevyskytují častěji než právě v Eadinu a nikdy tak často jako v období letního a zimního slunovratu.“

Jako na zavolanou vítr náhle zesílil a se strašidelným kvílením se prohnal korunami stromů. Pak jim mocně zadul přímo nad hlavou, jako by nad nimi mávaly stovky křídel. Ana se přikrčila a Gwen jí stiskla paži, zatímco Stefan málem vylil čaj. „Sakra,“ zamumlal.

Ana se zasmála, ale byl to jen nervózní reflex, který jí sevřel hrdlo. Kůže ji brněla návaem adrenalinu a vítr jí strhl kšiltovku z hlavy. Vrhla se po ní, ale čepice vyletěla vysoko mimo dosah, a teprve když náhlý poryv polevil, začala padat zpět.

Dopadla Willovi přímo na temeno a ten sebou trhl.

„Promiň,“ omluvila se Ana a naznačila, aby jí ji podal zpátky. Will si však místo toho upravil zapínání, nasadil si kšiltovku na hlavu a stáhl kšilt, aby si zastínil oči před sluncem. Ana se zamračila. On na ni mrkl.

Gwen se zazubila a strčila do ní, ale Ana zrudla a rychle se podívala na Stefana. Nedokázala poznat, jestli je zpoza tmavých skel brýlí pozoruje.

„Nevím, jestli mezi námi máme nějaké meteorology,“ řekla průvodkyně, zatímco si vymotávala náušnice z vlasů, „ale tohle byl výborný příklad takového *neobvyklého jevu*, který mohl středověké lidi přivádět k úžasu.“

„Pche. Změna tlaku vzduchu,“ utrousil Stefan.

„Polekal ses,“ namítla Gwen.

Přiložil si ruku k ústům, jako by zíval.

Přednáška pokračovala bez dalšího vyrušení větrem či otřesy země, ale Ana cítila, jak jí slunce začíná pálit nos a tváře, a vrhla podrážděný pohled na Willa. Jak slunce stoupalo nad stromy, celého jejího těla se postupně zmocňovala ospalá malátnost. Několikrát za sebou pomalu zamrkala a snažila se soustředit, zatímco průvodkyně studenty škádlila poznámkami o podivné shodě komety a slunovratu.

Položila si bradu do dlaně a loket zapřela o koleno.

Boty jí klouzaly v blátě, shora ji bičoval déšť a vítr. Plamen její pochodně se zmítal ve vichru a hrozilo, že zhasne. Pořád se ohlížela zpátky, ale cestu mezi stromy halily obludné stíny. Vzduchem se nesl křik dětí. Mezi hýkali, protestovali proti tempu i nákladu. Kola vrzala, když vozy poskakovaly přes kameny. Temné hučení Namenu před nimi jí bralo veškerou naději. Co když je most zatopený? Co když se nedostanou na druhý břeh? Kam je vlastně vede?

Blízko za nimi se ozvalo vysoké vytí. Zaplavila ji nová vlna hrůzy a vzápětí se jí stehnem začala šířit sžíravá bolest.

Ana sebou trhla a zamžourala proti slunci. „Do háje,“ zasyčela. Její hrnek s čajem se převrhl a horká tekutina se jí rozlila po noze.

Gwen tiše vykřikla a rychle odtáhla svůj batoh z cesty. Průvodkyně se zarazila a podívala se jejich směrem s laskavým, ale znepokojeným výrazem.

„Promiňte,“ vysoukala ze sebe Ana. Nejraději by se hanbou propadla, když se lidé začali naklánět, aby zjistili, co se stalo. „Jen jsem

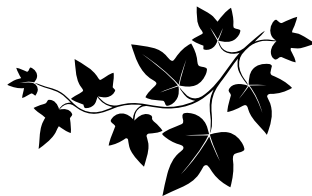

nešika. Nic to není. Jsem v pořádku.“ Jenže noha ji pálila, hlava se jí točila a srdce jí bušilo, jako by ji někdo pronásledoval.

Byl to sen. Prostě usnula. Nic víc. Nechala se unést vyprávěčským talentem průvodkyně a její mysl si jednoduše vykouzila scénu Anselina útěku z Luftu. Otřásla jí však živost těch detailů, pach bláta a promočeného konopného plátna, který jí stále ulpíval ve smyslech, a to zvláštní mravenčení za ušima.

KAPITOLA DRUHÁ

Ana čekala s ostatními v ústí zatuchlé uličky za hostelem, trochu stranou od vzrušeného štěbetání svých přátel. Přetékající kontejner vedle nich příšerně páchl a pod nohama se jim leskly kluzké dlažební kostky. Naproti přes ulici blikala modro-růžovým světlem neonová reklama s usměvavým benediktinským mnichem, který v ruce držel korbel piva.

Bylo pozdě a ona se po tom zvláštním snu pořád cítila nesvá. Stehno ji bolelo, jak si ho spálila čajem, a měla špatný pocit z toho, že se dnes večer rozhodla vyrazit si s ostatními. Jako by si koledovala o malér.

Gwen do ní štouchla. „Mračíš se.“

„Slyším tady pobíhat krysy,“ otrásla se Ana.

„Ale no tak, máme si přece připadat jako ve středověku.“

„Ta špína je až moc autentická.“

„Mysli na ty jeskyně, světélkující červy a horké tuňky.“

Právě to byl hlavní důvod, proč se na výlet přihlásila – možnost přitulit se ke Stefanovi v horkých pramenech. Teď místo toho stráví večer tím, že se bude snažit nezápat na jeho polonahé tělo. Odbyla tu myšlenku pokrčením ramen. „Neměli bychom být někde v lese a přeskakovat slunovratové ohně?“

„Ty malá čarodějnice,“ mrkla na ni Gwen a propletla si s ní ruku. „Můžeme o to požádat.“

Ana zvedla oči k úzkému proužku oblohy nad uličkou. „Škoda že je dneska tak zataženo. Stefan chtěl vidět kometu.“

„Po cestě se stavíme u Eadinského paláce. Tam nahoře možná bude jasněji.“

Do uličky zajely dvě dodávky s logem Metzgerových uzenin. Ana se na Gwen podívala s výrazem, který jasně říkal: *jestli dneska umřeme, je to tvoje vina*.

„Jako vedlejšák pořádají prohlídky jeskyní,“ vysvětlila Gwen.

„Jestli tam budou viset mrtvá zvířata na hácích...“ zamumlala Ana.

Spolužáci se nacpali do dodávek s plavkami, ručníky, pivem, baterkami a zásobou chipsů a dalších dobrot. Gwen ukořistila sedadlo spolujezdce a Ana se ocitla namáčkнутá mezi Ollym, školním prefektem z Brightwateru, a Willem, zlodějem kšiltovek. Dveře se se zlověstným zaduněním zavřely a ona musela potlačit krátký záchvěv klaustrofobie. Dodávkou se rozezněl bujarý zpěv a Will poklepal na opěradlo řidičova sedadla na znamení, že mohou vyrazit.

„Je to tu cítit po šunce,“ ušklíbl se.

Ana se napjatě usmála a přitáhla ruce k tělu. Dodávka se rozjela a prudké škubnutí poslalo Willa proti ní. Neodtáhl se ani ji nepožádal, aby uhnula, takže se pokusila uvolnit ramena a ignorovat jeho blízkost. Koneckonců, nevadilo jí, když do ní občas strčil Olly, tak proč řešit zrovna Willa?

Napadlo ji, s kým asi sedí Stefan v druhé dodávce. Žaludek se jí bolestivě stáhl tím známým pocitem opuštěné holky.

Will vylovil z kapsy balíček žvýkaček a jednu jí nabídl.

Povytáhla obočí. „Smrdí mi z pusy?“

Vysypal si jednu do dlaně, rozbalil voskový papírek a vhodil si ji do úst. „Přebije to *eau de šunka*.“

Od něj se linula příjemná vůně máty, a tak si jednu vzala taky.

„Jsi nějaká nabručená,“ poznamenal.

Podívala se na něj koutkem oka. „Ukradl jsi mi čepici. Teď mám spálený nos.“

„Praštila mě.“

„Za to mohl ten vítr a omluvila jsem se.“

„Ale pěkně nerudně,“ usmál se. „S takovou kůží bys měla používat opalovací krém.“

„Měla jsem kšiltovku.“

„A jo vlastně.“

Olly se k ní otočil a podal jí lahev vodka. Ani se jí nedotkla. Když naposledy pila, skončilo to tím, že si ostríhala vlasy a ve dvě ráno opilá volala Stefanovi, brečela mu do telefonu a plácala něco nesrozumitelného. Už jen při té vzpomínce zrudla hanbou. Podala lahev Willovi, ale ten zavrtěl hlavou a zvedl dlaň. „Nepiju.“

Pokřčila rameny a vrátila ji Ollymu, který začal ostatní navádět ke zpěvu školní hymny.

Will naklonil hlavu ke straně. „Nezeptáš se proč?“ Ana si ho chvíli prohlížela, jeho kůži, oči, rty a výraznou čelist. Objektivně věděla, že je Will velmi přitažlivý. A i když se spolu ve škole nikdy moc nebavili, bylo jasné, že má smysl pro humor, a možná s ní dokonce flirtuje.

Vážně s ní flirtuje?

Napadlo ji, jaká je to vlastně promarněná příležitost. Kdyby se už přenesla přes Stefana, zapojila by se do škádlení, do nenápadných dotyků ramen, do celé té hry.

„Musí k tomu být nějaký důvod?“ zeptala se.

„Nemusí, ale lidi z toho rádi dělají strašnou vědu.“

„Já jsem zkoušela utopit žal.“ Jako ve špatném filmu pro teenagery. Zavřela se v pokoji a tupými nůžkami na papír si ustríhla dlouhé tmavé vlasy až u krku. Gwen tomu říkala „masakr“ a musela ji přemlouvat, aby vylezla ze skříně a dovolila jí zachránit, co se dalo.

Když ji Stefan první den výletu uviděl a vrhl na ni zděšený pohled, přineslo jí to jistý pocit zadostiučinění. Miloval její dlouhé vlnité vlasy, rád jimi projížděl prsty. Když se líbali, často ji přitáhl na svou hrud' a stáhl jí gumičku z culíku, jen aby cítil, jak mu vlasy padají na holá ramena.

Jenže nakonec toho litovala hlavně ona. Tuhle verzi sebe sama skoro nepoznávala. Bylo to jako hrát roli. Krátkovlasá Ana. Single Ana. Ana 2.0, ale plná chyb.

„Nezabralo to?“ zeptal se Will.

„Zkouším teď něco nového,“ opáčila. „*Důstojnost*.“

Zvedl obočí a koutky úst se mu roztáhly do úsměvu. „A jak to funguje?“

Rukou naznačila *tak napůl* a on se tiše zasmál.

Jak jim slíbili, zastavili na parkovišti pro návštěvníky u Eadinského paláce. Mraky se roztrhaly, vzduch byl teplý a vlhký. Mnoho studentů zvedalo hlavy k obloze a snažilo se zahlédnout kometu. Anu víc zajímaly ruiny tyčící se nad stromy, věže jako zlomené prsty natažené ke hvězdám. V měsíčním světle působily jejich siluety tajuplně a les pod nimi se rozplynul v temně zelené moře.

Otočila se, jestli Gwen nepotřebuje pomoci, ale kamarádka si prozřetelně obula turistické boty, připravená na všechno. Vedle ní s úsměvem postával Conor, podsaditý ukrajinský ragbista z jejich hodin angličtiny, s plynovou lucernou v pohotovosti. Gwen provlékla ruku jeho paží a významně povytáhla obočí směrem k Aně. Ana jí to gesto oplátila a pak se na sebe zazubily.

Srdce jí poskočilo. Pokud si někdo zasloužil skvělé letní prázdniny, byla to Gwen. Uprostřed dramatu mezi ní a Stefanem celé

týdny snášela Aniny citové zmatky a její ošklivé záchvaty pláče. Po těch zbabraných zkouškách jí projevovala laskavost a podporu, a to i přesto, že její průšvih zničil plány i Gwen, protože spolu měly bydlet na kolejkách Queen Mary.

Ana si slíbila, že se kvůli tomuhle výletu dá dohromady. Kvůli Gwen. Přestane všechno vztahovat na sebe. Zůstane v roli. Lhostejná a nezlomená. Zhluboka se nadechla a zašeptala si:

„Žádné fňukání. Žádné tesknění. Jen zábava.“

Její odhodlání dostalo okamžitě zabrat, když u druhé dodávky zahlédla Stefana se dvěma Asiatkami z jejich hodin biologie Kendrou a Sun-yu s dlouhými hladkými culíky a lesklými rty. Všechno, co Stefan řekl, jim zřejmě připadalo strašně vtipné a okouzlující. Její myšlenkové pochody přerušil skřípavý zvuk a ona si uvědomila, že zatíná zuby.

„Jen dvacet minut, lidi!“ zavolal jeden z bratrů Metzgerových se silným německým přízvukem. „Pak zpátky do dodávek, jestli chcete stihnout jeskyně před půlnocí.“

S bratry Metzgerovými v čele se skupina vydala do lesa. Ana zůstala vzadu. Připadala si, jako by vstoupili do černého sametu. Pod rouškou noci zněly všechny zvuky jaksi tlumeně a všichni zřejmě cítili, jak se na ně tlačí okolní stíny, takže ztišili hlas. Po kamenité stezce se rozlévalo zlaté světlo luceren. Will se ohlédl, aby zjistil, jestli s nimi drží krok. „Jsi v pohodě?“

Mávla rukou na znamení, že ano, ale oči nechala sklopené k zemi.

Co kdyby Will dneska večer něco zkusil? Přitulil se k ní v horkých pramenech? Pokusil se ji políbit? V hlavě se jí znovu vynořily obrazy Stefana a těch dvou culíků. Problém byl v tom, že kdyby se Willovo flirtování změnilo v něco víc a ona by na to přistoupila, Stefan by to okamžitě prohlédl. Věděl by, že jen chce, aby žárlil, jenže jemu

by to bylo jedno. Možná by ho trochu štvalo, že je to zrovna někdo tak hezký jako Will, ale ve skutečnosti by se mu ulevilo, že se zbavil břemene jejího zlomeného srdce.

Stezka se stočila a oni vyšli z lesa. Obzor zakrývaly ruiny Eadinu a její úzkost ustoupila návalu úžasu, který jí projel po páteři přes šíji až do ušních lalůčků. Mraky se rozestoupily a měsíc zářil jako obrovská perla, která halila kamenné zdivo do stříbrného oparu.

„Páni,“ zašeptala Gwen a ukázala na jasně rudý pruh klenoucí se nad palácem.

„Jo,“ vydechla Ana. Dokonce i ona musela uznat, že je to úchvatný pohled. Na noční obloze byla kometa mnohem jasnější.

Celá skupina se zastavila a v němém úžasu sledovala scénu před sebou. Eadinský palác byl obrovský. Vyšli u jihozápadního rohu, kde se nad nimi tyčily zbytky věže. Vnější hradby na severu a východě se rozpadly. Ana viděla ilustrace na mapách i snímky z Google Earth. Z výšky měl původní palác podobu obrovského obdélníkového komplexu budov vystavěných kolem prastarého háje velkého jako fotbalový stadion.

Většina paláce byla dnes nepřístupná, kvůli bezpečnosti obehnaná ploty, ale zespodu k nim doléhalo šumění vody jednoho z ramen řeky Namen, které protékalo pod ním. Anu sevřela v hrudi zvláštní bolest, instinktivní touha to místo poznat, patřit sem.

Palác kdysi býval domovem cechů velkého vědění. Věstců, světců a učenců. Nebo, jak se toho rána žertem vyjádřila průvodkyně, pohanů, kacířů a světců. Stála tu nemocnice, knihovna i škola. Observatoř, stáje, zbrojnice i slévárna. Někde tady žila svatá Ansel a založila cech světců.

Na okamžik ji napadlo, že nechá skupinu odejít zpátky k do dávkám a zůstane sedět tady v trávě, aby si ten zázrak mohla

vychutnat. Kdyby ji ten přelud v amfiteátru tak nevyděsil, skoro by si přála vklouznout do dalšího snu právě tady. Do snu odehrávajícího se v paláci. Možná by se toulala sloupořadím, prozkoumávala Posvátný háj. Tiše si povzdechla.

Kluci z Metzgerových uzenin je zavolali zpátky a celá skupina vyrazila k dodávkám. Odtud měli jet pomalých, předlouhých pětáctýřicet minut po klikatých horských silničkách dolů k jeskyním. Představa, že se bude muset bavit s Willem, ji trochu děsila, ale jakmile se vrátili do dodávky, on bez váhání pokračoval v hovoru.

„Jsi v Eadinu poprvé?“ zeptal se.

„Nikdy jsem nepřekročila hranice Darmishe.“

„Mě sem rodiče vzali, když jsme se přistěhovali do Hamburku.“

Naklonila hlavu a podívala se na něj. „Pracují oba na konzulátu?“

„Táta dělá ve finančnictví. Máma je překladatelka. Pracuje pro šest konzulátů.“

„Šest? Ona umí šest jazyků?“

Se smíchem přikývl. „Táta jen tři. Však mu to taky dává pořádně sežrat.“

Ana zavrtěla hlavou. „Teda teď si připadám jako pěkný flákač.“

„Tak se vedle ní cítí každý.“

„Umíš nějaké další jazyky?“

Trochu shrbil ramena. „Tři. A kousek.“

„Tos mě moc neuklidnil.“

„Táta je Korejec a máma Francouzka, takže tyhle dva jazyky jsem měl doma. Vlastně jsem se musel naučit jen anglicky. A teď jsem pochytil trochu němčiny.“

„Máš docela nóbl přízvuk.“

Zakabonil se. „To proto, že jsem chodil na anglickou internátní školu, než rodiče dostali nové posty a já nastoupil na Brightwater.“ Dodávka prudce zatočila a ona se ocitla přitisknutá k jeho paži.

„Promiň,“ omluvila se, a když se silnice znovu narovнала, posadila se zpátky.

Usmál se, jako by tím chtěl říct, že mu to nevadí, a ona se kousla do rtu a zadívala se na své boty.

„A co tvoje rodina?“ zeptal se.

„Mám jenom mámu. Je právnička. Pracuje jako auditorka pro americký konzulát. Hlavně imigrační záležitosti. Pomáhá lidem s jejich žádostmi.“

„Kam jsi chodila před Brightwaterem?“

„Všude možně. Máma je Angličanka, táta Novozélandan. Do osmi let jsem vyrůstala na Novém Zélandu, pak se rodiče rozvedli a začaly ty diplomatické přesuny – Irsko, Skotsko a Spojené státy. Pak se máma rozhodla usadit, abych mohla chodit na střední na jednom místě. Na Brightwateru jsem od třinácti.“

„Brightwater je celkem v pohodě.“

„Je to mezinárodní škola,“ poznamenala Ana. „Všichni jsme tak trochu zoufalí outsideři, takže se lidi snaží rychle spřátelit.“

Zasmál se a Ana se snažila nenechat svou mysl rozběhnout příliš rychle. Bavit se s Willem bylo snadné. Nebyl to ten nedostupný frajer, za jakého ho měla. Opravdu se snažil a ona si nebyla jistá, co si o tom má myslet.

Will udržoval konverzaci až do chvíle, kdy dorazili k jeskyním. Dokonce na ni počkal, když vystupovali z dodávky. Znovu vyhledala pohledem Gwen a Stefana, ale její kamarádka byla s Conorem a její ex si povídal s jednou z těch culíkatých holek. Dutý pocit v její hrudi zesílil. Ignorovala ho a připojila se k Willovi.

Jeskyně ležely mnohem níže v údolí než Eadinský palác, téměř přesně v polovině cesty mezi místem, kde odebírali vzorky z řeky, a samotným palácem. Stezka byla rovná a snadno schůdná, jenže koruny vysokých stromů nepropouštěly téměř žádné měsíční

světlo. Ana viděla jen baterky a lucerny poblikávající mezi černými stíny.

„Vchod do jeskyní je kousek před námi!“ zavolal jeden z Metzgerových. „Dávejte pozor, kam šlapete.“

Gwen se ohlédla přes rameno, napůl se usmála a napůl zašklebila.

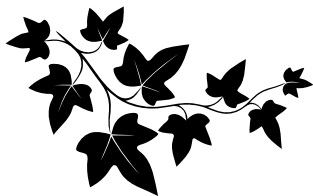
Ana jí ukázala zdvižený palec, ale pak se dotkla Willova zápěstí a naklonila se k němu. „Je to vůbec bezpečné?“ zašeptala.

Krátce jí přelétl pohledem po tváři. „To asi brzy zjistíme.“

Jeho dech pořád voněl mátou a z jeho kůže cítila mýdlo i kolínskou. Rychle se odtáhla. Nechtěla si všimat, jak hezky voní.

KAPITOLA TŘETÍ

Vchod do jeskyně byl zrádný. Skoro neviditelný, dokud vás nevtáhl dovnitř. Ostrá zatáčka doprava a ocitli jste se v přírodní chodbě. Uvnitř bylo vidět lépe, protože světlo luceren se odráželo od kluzkého, zvrásněného kamene, který připomínal horní patro rozevřeného chřtánu. Hlasy se odrážely od stěn, ale Aně se sevřel hrudník úzkostí. Snažila se nemyslet na tuny skály nad hlavou, seizmické zlomy ani na to, že by ji tu mohlo něco sežrat zaživa.

Zaslechli vodu a vzduch se oteplil. Chodba ústila do obrovské jeskyně, kde se z třpytivých jezírek zvedala pára a drobné vlnky omývaly oblázkový břeh. Voda přetékala z jednoho do druhého a mizela tam, kde se jeskyně stáčela z dohledu. Vypadalo to kouzelně a celou skupinou se rozléhalo obdivné šeptání.

Jeden z bratrů Metzgerových vylezl na vyčnívající skálu a zvedl lucernu, aby mu bylo vidět do zarudlé tváře. Zazubil se, jako by mu to tu patřilo. „Tak jsme tady,“ prohlásil se silným přízvukem. „Rada číslo jedna, jak přežít: nebudte trotteli.“

Několik lidí se zasmálo a on na ně mrkl, než pokračoval: „Je jen jedno místo, kde je bezpečné potápět se nebo skákat do vody – jezírko u pravého břehu, kde skála tvoří římsu. Kdekoli jinde si nejspíš rozrazíte lebku nebo zlomíte vaz. Takže?“ mávl rukou, aby někdo doplnil správnou odpověď.

„Nebudte trottell?“ ozval se Olly.

Všichni se rozesmáli a Metzger na něj ukázal. „Hodnej kluk. Držte se pohromadě. Nechoďte sami. Z hlavní jeskyně vede spousta vedlejších chodeb, a když se ztratíte, *nenajdeme vás*.“

Mezi studenty to nervózně zašumělo.

Varovně zvedl ruku. „Existuje spousta příběhů o lidech, kteří sem vešli a už je nikdo nikdy neviděl.“

„A sakra,“ zamumlala si Ana pod nos.

„Takže na sebe musíme dávat pozor. A samozřejmě, světélkující červy nechte na pokoji. Nedotýkejte se jich, necákejte na ně a...“ znovu mávl rukou.

„Nebudte trottell!“ zavolali zpátky.

„Správně!“ zasmál se. „A poslední, ale neméně důležitá věc: tohle je přírodní zázrak, tak prosím o respekt. Když budete potřebovat na záchod, mazejte do lesa. Nenechávejte tu žádné odpadky. Lahve, plechovky, obaly od jídla – nic takového tu nechci vidět. A ještě jednou pro štěstí?“

„Nebudte trottell!“ vykřikli sborově.

Skupina se rozptýlila, všichni si našli místo k sezení a otevřeli batohy. Dvě holky z Aniny hudebky dokonce na zádech přitáhly kytary. Několik kluků si vyzulo boty, svléklo trička a s výskáním naskákalo do teplé vody. Ana se posadila na kámen vedle Gwen a koutkem oka sledovala Willa. Přisedne si k nim?

Hodil batoh vedle Ollyho, vydal se dál podél břehu a natahoval krk, jestli nezahledne světélkující červy.

„Tak co?“ štouchla do ní Gwen ramenem. „Vypadá to, že jste si padli do noty.“

„Normálně jsme si povídali.“

„Nekecej, flirtovali jste.“

„Nezačínej s tím.“

„Je fakt hezkej.“

„Gwen.“

„Jako fakt sexy.“

„Potichu,“ sykla Ana, ale neubránila se úsměvu. „A co ty a Billy Biceps? Nějaké osahávačky?“

„Snažila jsem se ho trochu popostrčit.“

„Noc je ještě mladá.“

Po jeskyni se postupně rozsvěcela zlatá světla – baterky, lucerny a svíčky, které si některé holky odpoledne koupily ve vesnici – a odrážela se od třpytivých stěn.

Dvě holky s kytarami opatrně přešly po kamenech, vyšplhaly na plochou skálu a spustily nohy do vody. Jeskyní se rozeznělo jemné brnkání a jejich hlasy, které k sobě skvěle ladily. V jeskyni byla nádherná akustika.

Ana se neubránila tomu, aby očima vyhledala Stefana. Přesvědčovala samu sebe, že jde jen o strategickou kontrolu, žádné tesknění. Už byl ve vodě s culíkatými holkami a Simonem, tureckým spolužákem z hodin biologie. Rozhodnutá dodržet svůj slib, že Gwen dopřije chvíli oddechu, počkala, až se vrátí Conor s pivem, a pak se s plechovkou v ruce nenuceně zvedla. Nechala je spolu, došla k dalšímu jezírku a svlékla se. Zůstala stát dost dlouho na to, aby si Stefan všiml, že má na sobě ty smaragdově zelené bikiny, které měl dřív tak rád.

Pak vklouzla do vody a na okamžik si vychutnávala jedinečnou kombinaci zlosti a horka. Přeplavala k hlubší části jezírka, kde byla kamenná římsa. Opřela se o ni a zadívala se na strop jeskyně. Ve škvírách se shlukovali světélkující červi a vytvářeli jemné modravé galaxie. Znovu ucítila to brnění za ušima a chvění v hrudi.

Keira, somálská dívka z dramatického kroužku, opatrně vstoupila do vody se dvěma plechovkami vodky s džusem. „Tohle je pro tebe. Gwen na to vybrala peníze.“

